

Meest op d' achtergrond van 't leven
is haar schouwtooneel bereid,
In uw lieflijke scheemring,
dienende Bescheidenheid.

TEN KATE.

Eén is er, die den tijd ompant,
Hij schuift den nevel weg en zegt:
Ik heb het Morgen in Mijn hand.

Wie Hem als God in Christus kent,
En wat er heden ook geschiedt,
Tot Hem vertrouwend 't harte wendt,
Die vreest 't onzeker Morgen niet.

V. D. POT.

Jong meisje nog.

Vol hoop voor de toekomst.

Met een hart vol liefde voor het leven.

Ietwat ernstig mag haar gelaat staan, de ernst staat haar goed. Ze weet het ook wel, dat het leven niet alles geeft, wat de jonkheid droomt.

Dat een ideaal wel eens een illusie blijkt.

Dat de werkelijkheid zoo heel anders is dan de voorstelling in den bloeitijd des levens.

Ze heeft een paar vruchten geplukt, die de zon rijp stooft aan het boompje in vaders hof. Maar hoeveel bloesems, die ze eens zag in de lente, zijn door vorst en wind gestorven en brachten het niet verder dan tot beloven. En zoo zal het ook wezen met veel, dat haar nu belooft het rijkste geluk. Maar al is dit zoo, daarom mag ze toch wel vroolijk wezen en zingen. Let nu maar niet zoo op toilet en kleeding: wat los de donkere haren; de beschermende zonnehoed op; en een kleed, zoo makkelijk mogelijk: de tuinwandeling en wat quasi-tuinwerk gaven er verlof toe.

Maar ge zult haar morgen eens zien. Morgen..... in haar bruidsjapon.

Met oranjebloesem in het haar: de bruidsdiaadeem.

En nu verstaat ge toch wel, hoe de vroolijkheid bijwijlen stralen kan uit de mooie oogen en hoe even later haar lippen maken kunnen een droeven trek.

Ze waakt en ze droomt. — 't Is haar alles blijheid en ernst. Het wemelt in haar hoofd van allerlei gedachten. Ze kan zingen met haar volle, heldere stem van haar geluk, dat haar hart vult tot den rand, en ze kan vragen zonder woorden, wat het wezen zal in de toekomst. Ze stelt zich geen huis voor zonder kruis, en ze verwacht niet, dat ze rozen zal plukken zonder doornen.

Morgen doet ze den stap voor haar leven met hem, die haar liefheeft, en aan wien ze zich geven wil, haar leven lang.

Zich geven — dat is de weelde van haar leven altijd geweest.

Hoe ze altijd deze kunst heeft verstaan.

En daardoor allen, die met haar meeleefden, aan zich wist te verbinden.

Wie de geschiedenis van haar jonge leven had moeten beschrijven, had die in één woord kunnen samenvatten: trouw.

Wensch hem daarom geluk, die haar morgen z'n vrouw mag noemen.

Trouw is de grondslag van het huwelijk; zij heeft de proef doorstaan, die haar echtheid deed uitblinken; zij is liefde ja, maar liefde door haar duurzaamheid geadeld.

Ze is meer dan liefde; ze is een liefde van hoogere orde.

Is liefde de plant, die sierlijk wies boven de aarde en in teer groen haar blaadjes ontplooidde, ook wat knopjes opende om met kleur en geur te verrukken, trouw is ook die plant, maar steviger nog in haar stam en haar wortelen uitbreidend naar allen kant, naar de diepte niet 't minst; met vollen bladerdos pronkend en sierend met vele bloemen haar kroon.

Morgen!

Dan wordt de reis aanvaard.

Het geliefkoosde beeld van de huwelijksboot, dat zoo wel past in landen langs de zee, mag dan leven in het gesprek over de plechtigheid van den dag.

De boot steekt inderdaad dan zee in. En er mag wel gerekend met de omstandigheden des tijds, die zelfs de vreugde van den huwelijksdag niet vermag te doen vergeten.

De levenszee is niet kalm thans. Zacht-deinende golfjes kabbelen niet op de kust en de boot kan haar blanke zeil niet hijschen tot den top, om het vroolijk te laten afsteken tegen het intense hemelblauw en te laten zilveren door heerlijke zon.

Donkere wolken drijven en dreigen. Ze spiegelen in het groen der golven en tooveren er vreemde figuren.

Geen lichte bries rimpelt het water, maar koude wind maakt schuim op de koppen.

Scherpe randen toonen de baren en onrust ruischt er doorheen.

't Is of ze twisten met elkaar, die golven, twisten' en vechten, vechten als.... menschen.

Niet van vrede, maar van strijd; niet van liefde, maar van haat; niet van harmonie, maar van verwarring bruisen ze en het geluid wordt sterker met het uur.

En toch moet de boot zee in.

Zal straks misschien het Woord van Hem, wien de winden en de zee gehoorzaam zijn, groote stilte gebieden? Zal dan vriendelijke zonneglans spelen over spiegelen vlak en zullen dan zingen de golfjes, van het geluk der twee in hun boot! Of zal het erger worden nog: zal de boot heel wat te verduren hebben en zullen zij, die waagden de reis, angstig terugzien naar hun land van overvloed?

Och, vragen we maar niet.

En gissen we nog minder.

Eén is er, die den tijd ompant. Hij schuift den nevel weg en zegt: Ik heb het Morgen in Mijn hand.

Met het teeken van de Trouw heeft het schip zee gekozen. Dit geeft vertrouwen omtrent het leven op de boot. Maar meer vertrouwen nog geeft de wetenschap, dat over de reis is afgesmeekt de hulp van Hem, die trouwe houdt in der eeuwigheid.

Vaart dan wel, door al de uwen zoo geliefd tweekal.

En zoo straks — zij het na lange, gelukkige reis — de boot aanleggen moet, omdat er één moet uitstappen, vinde dan hij of zij, die haar verlaat, als eens het zevental, dat op de kust van Tiberias' meer aanhield, Jezus op den oever.

En roepe de een den ander dan een tot wederziens toe.

Morgen dan!

Het huisje is „gebouwd" en wacht z'n nieuwe gasten.

Dat huisje is de „achtergrond van het leven," de schemering der dienende bescheidenheid. En dit zal haar niet verdrieten.

Zij kan het wel af zonder vrouwenkiesrecht. De stille woning zal nochtans wezen het centrum des levens voor hem, die in de drukke maatschappij z'n moeizamen arbeid verricht.

Als dit werk hem zorgen baart en hem rimpelen doet het voorhoofd, hem moe maakt door de inspanning voor den strijd om het bestaan, zal z'n thuis hem weer vernieuwen de krachten, en de rust zijner woning en de trouw, die haar tot een Elim maakt, zal weer stalen den moed en door volharding zal hij bereiken zijn doel en brengen zijn talenten tot hun volle ontplooiing.

Want de waarde eener deugdelijke huisvrouw gaat die der robijnen te boven.

„Het hart haars heeren vertrouwt op haar, zoodat hem geen goed zal ontbreken.

Zij doet hem goed en geen kwaad, al de dagen haars levens.

Sterkte en heerlijkheid zijn hare kleeding en zij lacht over den nakomenden dag.

Haar man prijst haar, zeggende: Vele dochteren hebben deugdelijk gehandeld, maar gij gaat die allen te boven.

Geef haar van de vrucht harer handen en laat hare werken haar prijzen in de poorten."

A. L. v. H.

Naar een schilderij van S. de Bray.